

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kraków dnia 21 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wojciech Żukowski

Protokolant: starszy protokolant Marzena Stępkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 września 2016 r. w Krakowie

sprawy z powództwa Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) S.A. w (...)

przeciwko D. U. i Skarbowi Państwa – (...)

o zapłatę

I. powództwo oddala,

II. zasądza od powoda Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) S.A. w (...) na rzecz pozwanego D. U. kwotę (...) (słownie: siedem tysięcy dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania,

III. zasądza od powoda Syndyka masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) S.A. w (...) na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 7200 (słownie: siedem tysięcy dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 3 marca 2016 powód - syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) SA w (...) wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie D. U. i Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego dla Krakowa Śródmieścia w Krakowie kwoty 117 073 zł, 10 gr. z odsetkami umownymi za opóźnienie od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych solidarnie kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Na uzasadnienie podał, iż postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 r. została ogłoszona (...) SA. Z mocy samego prawa uległy zawieszeniu wszystkie postępowania egzekucyjne w tym w szczególności dotyczące prowadzonej egzekucji z wniosku wierzyciela (...) SA postępowanie KM (...). Pozwany komornik, prowadząc w tym postępowaniu egzekucję z ruchomości przystąpił do sprzedaży licytacyjnej, Pozwany naruszył przepisy art. 875 § 3 w zw. z art. 13 i 365 k.p.c. przez stwierdzenie przeniesienia własności z chwilą wydania postanowienia z dnia 2 lutego 2015 r. o przyznaniu na własność wierzycielowi rzeczy i ich wydanie w posiadanie wierzycielowi (...) SA. Bezprawność czynności została uznana przez Sąd w innym postępowaniu. Powód skierował wezwanie przedsądowe do pozwanych, którzy jednak nie uznali roszczenia wskazując, że powód nie poniósł szkody, a zwrotu rzeczy może dochodzić od wierzyciela. Wierzyciel uważa, że skutecznie – w związku z czynnościami pozwanego komornika – nabył prawo własności.

W złożonej w dniu 5 maja 2016 r. o odpowiedzi na pozew (k. 73) pozwany D. U. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu przyznał fakt zajęcia pojazdów należących do dłużnika i oddania ich pod dozór pracownika wierzyciela. Zarzucił, że do czasu ogłoszenia upadłości był obowiązany prowadzić postępowanie egzekucyjne, a z chwilą ogłoszenia upadłości postępowanie egzekucyjne uległo umorzeniu z mocy prawa. Oświadczył, że zachodziły ważne przyczyny do odebrania dozoru nad ruchomościami dłużnikowi, albowiem do komornika docierały informacje o wyprzedawaniu i ukrywaniu ruchomości, a nadto

wierzyciel oferował bezpłatny parking na przechowanie pojazdów. Zaprzeczył aby po ogłoszeniu upadłości wydał wierzycielowi jakikolwiek dokument stwierdzający przeniesienie własności oraz aby stwierdzono prawomocność postanowienia z dnia 2 lutego 2015 r. Spór co do prawa własności wierzyciel egzekwujący i powód winny rozstrzygnąć pomiędzy sobą. Stanowisko pozwanego w sprawie dotyczącej skargi na czynność komornika nie może być poczytane jako stwierdzenie przeniesienia własności. Pozwany zaprzeczył aby powód wykazał poniesienie szkody.

W piśmie z dnia 8 sierpnia 2016 r. powód podtrzymał pozew i zarzucił dodatkowo, że nabycie własności przez wierzyciela jest chronione w sposób szczególny przez uregulowanie z art. 879 k.p.c. a przez niezgodne z prawem działania pozwanego komornika wierzyciel stał się właścicielem rzeczy i powód nie ma prawnych możliwości pozbawić go tego prawa. Szkodę stanowi równowartość kwoty uzyskanej przez komornika ze sprzedaży licytacyjnej, której nie zwrócił do masy upadłości.

Skarb Państwa reprezentowany przez (...) (właściwego do reprezentowania Skarbu Państwa, zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 21 § 1 pkt 1, art. 22 § 1, art. 31a § 1 i art. 179 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 1 i 3 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, a wobec uchylecia art. 22 § 3 Prawa o ustroju sądów powszechnych) wniósł na rozprawie w dniu 14 września 2016 r. o oddalenie powództwa.

Na rozprawie w dniu 14 września 2016 r. pełnomocnik powoda zarzucił, że pozwany Komornik wydał wierzycielowi pojazdy objęte postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r. w sytuacji, gdy było ono jeszcze nieprawomocne (00:12:05 i nast.). Nadto wskazał, że sprzeczne z prawem jest postanowienie Komornika z dnia 2 lutego 2015 r. z uwagi na zawarte w jego uzasadnieniu sformułowanie: „należy wskazać, że przeniesienie własności przedmiotowych pojazdów następuje z chwilą wydania postanowienia komornika” (00:17:46 i nast.). Ponadto oświadczył (00:34:40 i nast.), że kwestionuje fakt sprzedaży licytacyjnej i rozliczenia przez Komornika z jednym z wierzycieli już po ogłoszeniu upadłości, majątku tj. pieniędzy, które uzyskał ze sprzedaży autobusów, a środki, które uzyskał winien wydać masie. Komornik nie miał prawa wykonać czynności polegających na rozliczeniu i wydaniu wierzycielowi autobusów. Zarzucił (00:47:02), że skoro komornik zajął samochody i dokumenty i oddał je pod dozór wierzycielowi egzekwującemu, to komornik ponosi za to odpowiedzialność. Następnie komornik po wydaniu 2 lutego 2015 r. po powiadomieniu o ogłoszeniu upadłości, dokonał rozliczenia wystawiając fakturę i rozliczył VAT i odprowadził, zwrócił, a środki uzyskane rozliczył z tym wierzycielem już po ogłoszeniu postępowania egzekucyjnego, co było czynnością sprzeczną z prawem gdyż był obowiązany wydać masie będące pod dozorem autobusy. Zubożeni zostali pozostali wierzyciele, gdyż powinni w równym zakresie otrzymać rozliczenie swoich należności.

Pełnomocnicy pozwanych przyznali, że w wypadku gdy w momencie oddawania samochodu pod dozór komornik dysponował dokumentami pojazdu, do były one wydawane dozorczy wraz z pojazdem (00:46:13).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) S.A. pismami z dnia 17 grudnia 2014 wniosło o wszczęcie egzekucji przeciwko Przedsiębiorstwo (...) S.A. Komornik Sądowy D. U. prowadził postępowania egzekucyjne do sygn. akt Km (...) i Km (...)

Ruchomości dłużnika w postaci:

- autobusu: Autosan H9-21 nr rej. (...), nr VIN: (...) rok prod. 1995;
- autobusu: AUTOSAN H10-10, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1995;
- autobusu: JELCZ T120/3 (...), nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1999;
- autobusu: I. (...), nr rej.: (...), nr VIN: (...), rok prod. 1998;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN: (...), rok prod. 1998;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr (...), rok prod. 1999;

- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 2000;
- autobusu: AUTOSAN H9-21-41, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1996;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 2001;
- autobusu: AUTOSAN H9-21, nr rej. (...), rok prod. 1995;

zostały zajęte w dniu 22 grudnia 2014 r. i pozostawione we władaniu dłużnika. W dniu 23 grudnia 2014 r. odebrano dłużnikowi zarząd/dozór nad pojazdami i przewiezione na parking wskazany przez wierzyciela. Dozorcą pojazdów ustawiono P. K..

Dowód: - protokół, k. 40-41 akt Km (...)

- protokół, k. 30-31 akt Km (...)
- protokół, k. 76 akt Km (...)

Ruchomości dłużnika w postaci:

- autobusu: AUTOSAN H9-21, nr rej. (...);
- autobusu: M. (...), nr rej. (...);
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), Nr VIN (...);

zostały zajęte w dniu 19 stycznia 2015 r. AUTOSAN H9-21, nr rej. (...) oddano pod dozór P. K.. M. (...), nr rej. (...) T120, nr rej. (...), Nr VIN (...) pozostawiono we władaniu (...) sp. z o.o. spółka komandytowo - akcyjna.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015 r. zwolniono (...) sp. z o.o. spółka komandytowo – akcyjna z pełnienia obowiązków dozorcę między innymi pojazdów M. (...), nr rej. (...) T120, nr rej. (...), Nr VIN (...) i ustanowiono P. K. dozorcą zajętych ruchomości.

Dowód: - protokół, k. 154 akt Km (...)

- protokół, k. 155 akt Km (...)
- pismo, k. 167 akt Km (...)
- postanowienie, k. 173 akt Km (...)

Pojazdy:

- autobus: Autosan H9-21 nr rej. (...), nr VIN: (...) rok prod. 1995;
- autobus: AUTOSAN H10-10, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1995;
- autobus: JELCZ T120/3 (...), nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1999;
- autobus: I. (...), nr rej.: (...), nr VIN: (...), rok prod. 1998;
- autobus: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN: (...), rok prod. 1998;
- autobus: JELCZ T120, nr rej. (...), nr (...), rok prod. 1999;
- autobus: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 2000;

- autobus: AUTOSAN H9-21-41, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1996;
- autobus: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 2001;
- autobusu: AUTOSAN H9-21, nr rej. (...), rok prod. 1995;
- autobus: AUTOSAN H9-21, nr rej. (...);
- autobus: M. (...), nr rej. (...);
- autobus: JELCZ T120, nr rej. (...), Nr VIN (...);

były przedmiotem licytacji w dniu 30 stycznia 2015 r. ale nie zostały zbyte.

Pismem z dnia 2 lutego 2015 r. wierzyciel złożył wniosek o przejęcie na własność między innymi powyższych ruchomości, uiszczając kwotę 21600 zł. tytułem kosztów egzekucji i kwotę 26929,50 zł. tytułem należnego podatku od towarów i usług.

Dowód: - protokół, k 182-187 akt Km (...)

- wniosek, k. 195 akt Km (...)

Postanowieniem z dnia z dnia 2 lutego 2015 r. Komornik Sądowi D. U.:

1) Przyznał na własność wierzyciela – (...) S.A. w K. niesprzedane w toku licytacji ruchomości w postaci:

- autobusu: Autosan H9-21 nr rej. (...), nr VIN: (...) rok prod. 1995;
- autobusu: AUTOSAN H10-10, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1995;
- autobusu: JELCZ T120/3 (...), nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1999;
- autobusu: I. (...), nr rej.: (...), nr VIN: (...), rok prod. 1998;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN: (...), rok prod. 1998;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr (...), rok prod. 1999;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 2000;
- autobusu: AUTOSAN H9-21-41, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 1996;
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), nr VIN (...), rok prod. 2001;
- autobusu: AUTOSAN H9-21, nr rej. (...), rok prod. 1995;
- autobusu: AUTOSAN H9-21, nr rej. (...);
- autobusu: M. (...), nr rej. (...);
- autobusu: JELCZ T120, nr rej. (...), Nr VIN (...);

stosownie do dyspozycji art. 875 § 1 k.p.c.

2) Stwierdził, że przejęcie na własność opisanych w pkt 1 ruchomości nastąpiła za łączną cenę 144.000 zł. stanowiącą równowartość ceny wywołania wszystkich wskazanych w pkt 1 pojazdów, podczas pierwszej licytacji.

3) Dokonał zaliczenia zgodnie z wnioskiem wierzyciela przysługującej mu wierzytelności w poczet ceny nabycia w zakresie kwoty 95.470,50 zł. i stwierdził, że pozostałą część ceny nabycia w kwocie 48.529,50 zł. została przez niego złożona z oświadczeniem o dokonaniu przejęcia ruchomości opisanych w pkt 1.

Odpis postanowienia doręczono:

- pełnomocnikowi wierzyciela w dniu 2 lutego 2015 r.
- wierzycielowi w dniu 2 lutego 2015 r.
- dłużnikowi w dniu 9 lutego 2015 r.

Dowód: - odpis postanowienia, k. 198 akt KM (...)

- odpisy dowodów doręczenia, k. 199-201 akt KM (...)

W dniu 2 lutego 2015 r. Komornik sądowi D. U. wystawił fakturę VAT nr (...) dotycząca pojazdów, których dotyczyło postanowienie z dnia 2 lutego 2015 r. na łączną kwotę brutto 144.000 zł. w tym 26926,86 zł. podatku VAT.

Dowód: - faktura, k. 202 akt KM (...)

Postanowieniem z dnia 13 lutego 2015 r. ogłoszono upadłość dłużnika Przedsiębiorstwo (...) S.A. w O., obejmującą likwidację majątku dłużnika. Pismem z dnia 13 lutego 2015 r. syndyk powiadomił Komornika D. U. o wydaniu w/w postanowienia.

Dowód: - odpis postanowienia, k. 12

- odpis pisma, k. 211 akt KM (...)

Zarządzeniem z dnia 16 lutego 2015 r. Komornik D. U. zarządził przekazanie (...) Urzędowi Skarbowemu w K. kwoty 26927 zł. tytułem podatku VAT od kwoty uzyskanej z tytułu przejęcia przez wierzyciela na własność zajętych ruchomości należących do dłużnika.

Postanowieniem z dnia 21 lutego 2015 r. Komornik D. U. stwierdził zawieszenie postępowania egzekucyjnego z dniem 13 lutego 2015 r.

Zarządzenie z dnia 16 lutego 2015 r. zostało zaskarżone skargą syndyka masy upadłości dłużnika – R. S..

Postanowieniem z dnia 5 maja 2015 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie uchylił zarządzenie komornika z dnia 16 lutego 2015 r. Zażalenia komornika i wierzyciela na to postanowienie zostały w zakresie w jakim dotyczyły pkt I i II odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone, postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 13 października 2015 r.

Dowód: - zarządzenie, k. 218 akt KM (...)

- postanowienie, k. 221 akt KM (...)

- odpis skargi, k. 242 akt KM (...)

- odpis postanowienia, k. 264 akt KM (...)

- odpis postanowienia, k. 285 akt KM (...)

Pismem z dnia 23 listopada 2015 r. syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) SA w (...) wezwał komornika D. U. do zwrotu do masy upadłości kwoty 144.000 zł.

Pismem z dnia 23 listopada 2015 r. Komornik odmówił wydania powyższej kwoty.

Dowód: - odpis pisma, k. 232 akt KM (...)

Pismem z dnia 4 stycznia 2016 r. syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) SA w (...) wezwał Komornika D. U. i Skarb Państwa – (...) do zapłaty kwoty 144000 zł.

Pismem z dnia 4 stycznia 2016 r. syndyk masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) SA w (...) wezwał Komornika D. U. i Skarb Państwa – (...) do zapłaty kwoty 117073,10 zł.

Dowód: - odpisy pism, k. 45, 50

Pismem z dnia 7 marca 2016 r. Komornik D. U. wezwał P. K. do wydania do masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) SA w upadłości likwidacyjnej pojazdów wskazanych w postanowieniu z dnia 2 lutego 2015 r.

Dowód: - pismo, k. 269 akt Km (...)

Pismem z dnia 26 lutego 2016 r. (...) S.A. oświadczyło syndykowi masy upadłości Przedsiębiorstwa (...) SA w (...), że nabyło skutecznie własność samochodów objętych postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r. z chwilą zawiadomienia przez Komornika o przyznaniu przejętych rzeczy.

Dowód: - odpis pisma, k. 57

Przy ustalaniu stanu faktycznego oparł się sąd na dowodach z dokumentów publicznych zawartych w aktach postępowania egzekucyjnego, które to dokumenty nie budziły wątpliwości i nie były kwestionowane przez stron co do ich prawdziwości i jako takie stanowiły dowód na okoliczności urzędowo w nich stwierdzone.

Oddalono wniosek o przesłuchanie stron, albowiem okoliczności, na które dowód miał być przeprowadzony (odmowa komornika i wierzyciela wydania pojazdów syndykowi – sprecyzowanie, k. 107/2 czas rozprawy 00:55:07) gdyż okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1376 ze zm. dalej cytowana jako ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r.) komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. Zgodnie z ust. 3 tego przepisu Skarb Państwa jest odpowiedzialny za szkodę solidarnie z komornikiem. Zgodnie z powyższym uregulowaniem przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej komornika oraz solidarnej z nim odpowiedzialności Skarbu Państwa jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności komorniczych, powstanie szkody oraz normalny związek przyczynowy (art. 361 § 1 k.c.) pomiędzy tym bezprawnym działaniem lub zaniechaniem a szkodą.

Strona powodowa powołała na uzasadnienie pozwu szereg zachowań pozwanego komornika D. U., które – w jej ocenie - były bezprawne. Zarzuty te ocenić jednak należy jako bezzasadne. Wbrew twierdzeniom strony powodowej pozwany komornik D. U. nie wydał należących do dłużnika pojazdów objętych postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r. Z ustalonego stanu faktycznego wynika bowiem, że pojazdy te zostały zajęte przez komornika w dniu 22 grudnia 2014 r. oraz w dniu 19 stycznia 2015 r. Pojazdy te zostały odpowiednio w dniach 23 grudnia 2014 r., 19 stycznia 2014 r. i 27 stycznia 2015 r. oddane pod dozór P. K.. Czynności te zostały wykonane jeszcze przed ogłoszeniem upadłości dłużnika i znajdowały podstawę w uregulowaniu zawartym w art. 855 par. 1 k.p.c. Powód nie twierdził aby nie zachodziły powoływane przez pozwanego w odpowiedzi na pozew ważne przyczyny uzasadniające oddanie pojazdów pod dozór innej niż dłużnik osoby. Z akt komorniczych nie wynika aby następnie została dokonana jakakolwiek dalsza czynność pozwanego komornika, która miałaby skutkować przekazaniem tych pojazdów we władztwo wierzyciela egzekwującego. W szczególności czynności takich nie podejmował pozwany po ogłoszeniu

upadłości dłużnika egzekwowanego. W tym stanie rzeczy ocenić należy, że czynności wykonane przez komornika w odniesieniu do władztwa nad pojazdami nie miały charakteru bezprawnego.

Postanowienie komornika z dnia 2 lutego 2015 r. również nie wykazuje cech bezprawności. Spełnione zostały bowiem przesłanki z art. 875 par. 1 k.p.c. gdyż wydanie tego postanowienia nastąpiło w odniesieniu do tych pojazdów, co do których odbyła się bezskuteczna licytacja i na wniosek wierzyciela egzekwującego a nadto wierzyciel egzekwujący, jako jedyny wierzyciel, mógł zgodnie z art. 876 k.p.c. zaliczyć swoją egzekwowaną wierzytelność na cenę nabycia. Samo postanowienie zostało wydane jeszcze przed ogłoszeniem upadłości dłużnika. Kwestia sformułowań użytych w uzasadnieniu tego postanowienia przez pozwanego komornika nie wpływa na kwestię oceny zgodności z prawem tego rozstrzygnięcia, gdyż skutki prawne tego postanowienia ustawa wiąże z sentencją tego postanowienia. Postanowienie to natomiast nie spowodowało żadnego uszczerbku w majątku podlegającemu zarządowi powoda. Warunkiem przejścia własności ruchomości na przejmującego wierzyciela jest bowiem – zgodnie z art. 875 par. 3 zd. 2 k.p.c. – zawiadomienie go o przyznaniu mu przejętej rzeczy, a na aprobatę zasługuje pogląd, że warunkiem skutecznego zawiadomienia przewidzianego w tym przepisie jest uprzednie uprawomocnienie się postanowienia uwzględniającego wniosek o przejęcie (por. H. Pietrkowski [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Część trzecia. Postępowanie egzekucyjne. Tom 4, Warszawa 2007 r. s. 259, E. Wengerek, Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne, Warszawa 2009 r. s. 405, teza 5). Natomiast do uprawomocnienia się postanowienia z dnia 2 lutego 2015 r. nie doszło, ponieważ postanowienie to doręczono dłużnikowi w dniu 9 lutego 2015 r., zatem termin do złożenia na nie skargi upływał z dniem 16 lutego 2015 r., a – wobec ogłoszenia upadłości dłużnika – z dniem 13 lutego 2015 r. (a zatem jeszcze przed upływem terminu do złożenia skargi) postępowanie uległo na zasadzie art. 146 ust. 1 zd. 1 pr. upadł. zawieszeniu z mocy prawa co spowodowało zgodnie z art. 179 par. 1 w zw. z art. 13 par. 2 k.p.c. przerwanie biegu terminu do złożenia skargi. Wobec zaś nieprawomocności postanowienia z dnia 2 lutego 2015 r. własność pojazdów nim objętych nie przeszła na wierzyciela egzekwującego, a nadto z ustalonego stanu faktycznego nie wynika aby komornik dokonał zawiadomienia wierzyciela przewidzianego w art. 875 § 3 zd. 2 k.p.c. Co do czynności pozwanego komornika polegających na wystawieniu w dniu 2 lutego 2015 r. faktury VAT nr R (...) należy uwzględnić, że czynność ta została wykonana jeszcze przed ogłoszeniem upadłości dłużnika. Nadto wystawienie faktury nie było zdarzeniem, z którym prawo wiązało skutek w postaci przejścia własności pojazdów objętych postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r. na wierzyciela egzekwującego a zatem fakt wystawienia faktury w żaden sposób nie oddziaływał na prawa mające wejść w skład masy upadłości.

Zarządzenie z dnia 16 lutego 2015 r. w przedmiocie przekazania (...) Urzędowi Skarbowemu w K. kwoty podatku VAT od kwoty uzyskanej z tytułu przejęcia przez wierzyciela na własność zajętych ruchomości należących do dłużnika zostało wprawdzie uchylone przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie postanowieniem z dnia 5 maja 2015 r. a ponadto czynność ta została dokonana już w okresie zawieszenia postępowania, czego zgodnie z art. 179 par. 3 zd. 1 w zw. z art. 13 par. 2 k.p.c. nie należało czynić. Wszelako wadliwość tego zarządzenia w żaden sposób nie wpływała na stan środków masy upadłości. Fakt wydania tego zarządzenia nie wpływał bowiem na to, kto jest właścicielem pojazdów objętych postanowieniem z dnia 2 lutego 2016 r. a środki nim objęte nie podlegały przekazaniu do masy upadłości, gdyż były to środki przekazane przez wierzyciela w związku ze złożeniem wniosku przejęciem własności na poczet należnego od nabycia podatku od towarów i usług, zaś ciężar ich uiszczenia ciążył na wierzycielu tylko o tyle, o ile doszłoby do zdarzenia, z którym prawo wiąże powstanie obowiązku podatkowego, a zatem skutecznego przejęcia własności pojazdów, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Bezzasadne są natomiast zarzuty powoda jakoby komornik „uzyskane środki rozliczył z wierzycielem już po ogłoszeniu postępowania egzekucyjnego”. Akta postępowań egzekucyjnych nie wykazują bowiem aby komornik po zawieszeniu postępowania z mocy prawa dokonywał wobec wierzyciela egzekwującego czynności, które można by kwalifikować jako „rozliczenie” uzyskanych środków, chociażby już z tej tylko przyczyny, że w związku z wnioskiem o przejęciem i wydaniem postanowienia z dnia 2 lutego 2015 r. żadna cena nabycia nie została uiszczona, a wierzyciel egzekwujący uiszczył jedynie kwoty należnego w związku z przejęciem podatku VAT i pokrył koszty postępowania egzekucyjnego. Natomiast zawarte we wniosku wierzyciela egzekwującego o przejęcie ruchomości oświadczenie o zaliczeniu ceny (przewidziane w art. 876 k.p.c.) nie mogło wywołać skutku materialnoprawnego w postaci

umorzenia wierzytelności wierzyciela egzekwującego gdyż skuteczność zaliczenia tam przewidzianego uwarunkowana jest skutecznym przejęciem (gdyż tylko w takim wypadku na wierzycielu zaczyna ciążyć obowiązek zapłaty ceny, na poczet której zalicza swoją wierzytelność) a do skutecznego przejścia własności pojazdów na wierzyciela z przyczyn szczegółowo powyżej wskazanych nie doszło.

Odnosząc się do zarzutu, iż komornik nie wydał masie upadłości pojazdów objętych postanowieniem z dnia 2 lutego 2015 r. zauważyć należy, że nie można z tego tytułu czynić komornikowi zarzutu w sytuacji gdy pojazdy te zostały oddane pod dozór osobie trzeciej – P. K.. Komornik, nie mając przedmiotowych pojazdów we władaniu nie mógł ich wydać powodowemu syndykowi, tak że kwestia, czy syndyk wzywał czy nie wzywał komornika do wydania pojazdów nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia. Nie może wprawdzie umknąć uwadze, że pozwany komornik wezwał dozorcę do oddania pojazdów dopiero w dniu 7 marca 2016 r. a zatem ponad rok po zawieszeniu z mocy prawa postępowania egzekucyjnego, a nadto, do chwili obecnej nie odebrał tych pojazdów od dozorczy. Wszelako powód nie wykazał aby te zaniechania pozwanego komornika spowodowały jakiegokolwiek szkody w masie upadłości dłużnika, w szczególności aby skutek tych zaniechań pozwanego komornika doszło do wyjścia z masy upadłości prawa własności któregokolwiek z tych pojazdów wskutek działania przepisów chroniących dobrą wiarę nabywcy. Podnoszona na rozprawie przez pełnomocnika powoda kwestia zmian w dowodach rejestracyjnych pojazdów nie rozstrzyga o tym, do kogo pojazdy te w rzeczywistości należą. Powód zresztą dokonania takich zmian w dokumentach rejestracyjnych nie wykazał, a wniosek o dowód z dokumentów rejestracyjnych ocenić należało jako spóźniony w świetle art. 207 k.p.c. gdyż powód mógł go powołać w pozwie, a sprowadzenie tych dokumentów wiązałoby się z koniecznością odroczenia rozprawy i w konsekwencji z nieuzasadnionym przedłużeniem niniejszego postępowania. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 856 k.p.c. prawne możliwości odzyskania przedmiotowych pojazdów przez komornika ograniczając się jedynie do osoby ustanowionego dozorczy, a zatem osoby fizycznej – P. K.. Natomiast pozwany komornik nie byłby władny odebrać przedmiotowych pojazdów od wierzyciela egzekwującego, gdyż – jak wynika z protokołów zajęcia i postanowień – dozorcą przedmiotowych pojazdów ustanowiony został P. K., a nie wierzyciel egzekwujący.

Wbrew zarzutom powoda kwestii skuteczności nabycia własności przez wierzyciela nie rozstrzyga w realiach niniejszej sprawy uregulowanie zawarte w art. 879 k.p.c. Przewidziane w art. 879 zd. 2 k.p.c. wyłączenie zarzutów co do ważności nabycia uwarunkowane jest bowiem aby zostały spełnione wszystkie przewidziane przez art. 875 przesłanki przejścia własności na wierzyciela, a zatem wydanie postanowienia uwzględniającego wniosek, jego uprawomocnienie się i zawiadomienie wierzyciela przez komornika o przyznaniu rzeczy, a w realiach niniejszej sprawy przesłanki te nie zrealizowały się. Brak natomiast wykazania, że własność przedmiotowych pojazdów nabyła skutecznie inna osoba, tak że nie wchodzi już do masy upadłości, oznacza, że powód nie wykazał poniesienia szkody.

Mając powyższe na uwadze, stwierdzając, że zarzucane przez powoda zachowania pozwanego komornika albo nie były bezprawne, albo nie skutkowały uszczupleniem masy upadłości, powództwo podlegało oddaleniu o czym orzeczono w sentencji na podstawie wyżej powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono w pkt II i III sentencji na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. zasądzając w pkt II zwrot kosztów od przegrywającego proces powoda na rzecz wygrywającego pozwanego D. U. zwrot kosztów obejmujący wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego i opłatę skarbową od pełnomocnictwa a w pkt III zasądzając od przegrywającego proces powoda na rzecz wygrywającego proces Skarbu Państwa zwrot kosztów postępowania obejmujący wynagrodzenie radcy Prokuraturii, z uwzględnieniem uregulowania zawartego w art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa.